

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obo/13/2019
Identifikačné číslo spisu: 6013200024
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6013200024.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Prielovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu: Konkurzy a reštrukturalizácie, k. s., so sídlom ČSA 27, Banská Bystrica 974 01, IČO: 36 869 678, správca konkurznej podstaty úpadcu Montáže PSV a.s., so sídlom Majerská cesta 36, Banská Bystrica 974 74 proti žalovanému: X. H. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. I. XXX/XXX, B. S. XXX XX, zastúpenému advokátom JUDr. Jozefom Veselým, so sídlom Mierová 1, Veľký Krtíš 990 01, o zaplatenie 230.667,37 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-178 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. augusta 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-200, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 2. júla 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-178 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. augusta 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-200 potvrdzuje.

II. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 2. júla 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-178 v spojení s opravným uznesením z 22. augusta 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-200, zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 230.667,37 Eur v prospech konkurznej podstaty úpadcu Montáže PSV a. s. v konkurze, Majerská cesta 36, Banská Bystrica, IČO: 31 562 183. Súčasne žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia náhrady skutočnej škody vo výške 230.667,37 Eur v prospech konkurznej podstaty úpadcu Montáže PSV a. s. Poukázal na to, že žalovaný ako pôvodný správca konkurznej podstaty bol uznesením č. k. 39K/7/2003-Že-604 zo dňa 25. augusta 2011 zbavený funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu. Následne konkurzný súd

uznesením zo dňa 10. júna 2010, sp. zn. 39K/7/2003-Že-561 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov žalovaného ako správcu. V zmysle uvedeného uznesenia boli príjmy z konkurznej podstaty 380.595,03 Eur, pričom pri vyhlásení konkurzu boli finančné prostriedky v pokladni a na účtoch úpadcu vo výške 0,00 Eur. Výdavky podľa schválenej konečnej správy boli vo výške 91.341,60 Eur, konkurzná odmena 58.586,01 Eur a suma určená na rozdelenie pre veriteľov 230.667,37 Eur. Žalobca ďalej v žalobe poukázal na to, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty vložil výtazok zo speňaženia majetku na účet nebankovej spoločnosti CI HOLDING a. s.

3. Žalovaný navrhol konanie zastaviť z dôvodu, že zo strany žalobcu bol rovnaký nárok na náhradu škody uplatnený aj v trestnom konaní voči žalovanému ako obvinenému, v dôsledku ktorej skutočnosti išlo podľa žalovaného o kolíziu uplatňovania toho istého nároku v dvoch samostatných konaniach.

4. Na základe vykonaného dokazovania krajský súd dospel k záveru, že z uznesenia konkurzného súdu o schválení konečnej správy o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov žalovaného ako pôvodného správcu konkurznej podstaty úpadcu vyplývalo, že na rozdelenie pre veriteľov bola určená suma 230.667,37 Eur. Konkurzný súd uznesením zo dňa 25. augusta 2011 zbavil žalovaného funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu a za správcu ustanovil žalobcu. Žalovaný neodovzdal žalobcovi konkurznú agendu a finančné prostriedky, ktoré v zmysle uznesenia o schválení konečnej správy, mali byť použité na rozdelenie pre veriteľov sa na účtoch úpadcu nenachádzali. Žalovaný ako správca konkurznej podstaty úpadcu v období od 31. januára 2007 do 14. októbra 2009 bez vedomia súdu a veriteľského výboru investoval prostriedky získané zo speňaženia majetkovej podstaty úpadcu, ktoré mali slúžiť na uspokojenie veriteľov, do obchodov so spoločnosťou CI HOLDING a. s., pričom na základe zmenkových obchodov najprv dosiahol zisk 47.679,57 Eur, pričom následne odkúpil žalovaný novú zmenku spoločnosti CI HOLDING a. s., za sumu 268.870,74 Eur, pričom sa účastníci zmenkového obchodu dohodli, že odplata za vystavenie tejto zmenky bude uhradená majiteľom zmenky v zmysle Dohody o započítaní pohľadávok zo dňa 14. októbra 2009, avšak v dobe splatnosti tejto zmenky nedošlo k spätnému odkúpeniu a finančné prostriedky tak neboli vrátené na účet úpadcu.

5. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že žalovaný investoval peňažné prostriedky z konkurznej podstaty úpadcu do nákupu zmienek vystavených spoločnosťou CI HOLDING a. s., avšak zmenka zo strany uvedenej spoločnosti vyplatená nebola z dôvodu jej insolventnosti. Žalovaný tvrdil, že investovaním peňažných prostriedkov neporušil žiadny právny predpis. S poukazom na ustanovenia § 8 ods. 2 a § 8 ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní (ďalej aj ako „ZKV“) krajský súd uviedol, že spôsob nakladania s finančnými prostriedkami získanými ako výtazok speňaženia konkurznej podstaty bol na odbornom zväžení správcu konkurznej podstaty, ktorý je zo zákona povinný postupovať s odbornou starostlivosťou. V danom prípade žalovaný ako správca konkurznej podstaty speňažil majetok úpadcu, čím získal peňažné prostriedky, ktoré boli určené na rozdelenie pre veriteľov, ktoré však žalovaný investoval. Hoci zákon takúto činnosť správcovi nezakazuje, neznamená to, že správca je na takúto činnosť oprávnený. Uvedené konanie zahŕňa riziko, že dlžník úpadcovi poskytnuté prostriedky nevráti, pričom uvedený obchod v danom prípade považoval krajský súd za rizikový obchod. Zákon správcovi neudeľuje oprávnenie na použitie finančných prostriedkov konkurznej podstaty na zakúpenie zmienky. Takýto postup bol v rozpore so základnou povinnosťou správcu - speňažiť majetok úpadcu a finančný výnos pomerne rozdeliť medzi veriteľov. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný porušil právnu povinnosť uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV a to povinnosť postupovať pri výkone funkcie správcu s odbornou starostlivosťou. Súčasne súd poukázal na to, že správca o zámere vykonať rizikový obchod neinformoval konkurzný súd a ani veriteľský výbor. Podľa uznesenia o schválení konečnej správy mala byť v konkurznej podstate suma 230.667,73 Eur, ktorá sa tam však nenachádzala. Majetok úpadcu sa tak v dôsledku konania žalovaného znížil o uvedenú sumu. Vyhlásením konkurzu na spoločnosť CI HOLDING a. s., bolo zrejmé, že vystaviteľ zmenky je platobne neschopný a hoci konkurzný správca úpadcu považoval zmenku za zistenú, nedošlo k žiadnemu plneniu do konkurznej podstaty. V dôsledku uvedenej skutočnosti tak žalobcovi vznikla škoda s poukazom na § 420 Občianskeho zákonníka. Príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti

žalovaného postupovať pri správe majetku konkurznej podstaty s odbornou starostlivosťou vyplýva z toho, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s konkurznou podstatou zo strany žalovaného. Pokiaľ by žalovaný neuzavrel zmenkový obchod a neodkúpil opätovne novú zmenku vystaviteľa CI HOLDING a. s., v sume 268.870,74 Eur, bola by táto suma k dispozícii v konkurznej podstate.

6. Vzhľadom k tomu, že ZKV neupravuje zodpovednosť správcu za škodu, súd prvej inštancie preto pre splnenie predpokladov pre priznanie nároku na náhradu škody vyhodnocoval úpravu § 420 Občianskeho zákonníka, ktorá vychádza z objektívnej zodpovednosti s prezumpciou zavinenia, pričom v ustanovení § 420 ods. 3 pripúšťa možnosť vyviniť sa zo zodpovednosti za škodu, ak subjekt preukáže, že škodu nezavinil. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný vzhľadom na svoje právnické vzdelanie a výkon činnosti správcu vedel, že zmenka je cenným papierom, pri obchodovaní s ktorou je vždy prítomné riziko, že vystaviteľ zmenku jej majiteľovi neuhradí. Vedel preto, že investovanie peňažných prostriedkov z konkurznej podstaty do uvedených obchodov bolo spojené s rizikom straty. Žalovaný sa však podľa názoru krajského súdu bez primeraných dôvodov spoliehal, že zmenkové obchody budú úspešné. Súd sa nedomnieval, že žalovaný spôsobil škodu úmyselne, avšak vzhľadom na vzdelanie žalovaného a jeho skúsenosti si musel byť vedomý rizika, že záväzok zo zmenky nemusí byť splnený, preto z jeho strany išlo o nevedomú nebanalivosť. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých vyplývalo, že investovanie prostriedkov úpadcu do obchodnej spoločnosti je tak závažným porušením výkonu funkcie správcu konať s odbornou starostlivosťou, že správca musí byť zbavený výkonu funkcie. Žalovaný pri zmenkovom obchode investoval z prostriedkov konkurznej podstaty úpadcu sumu 268.870,74 Eur, žalobca si v konaní uplatnil 230.667,37 Eur, ktorá suma bola určená podľa uznesenia o schválení konečnej správy na rozdelenie pre veriteľov a ktorá sa v konkurznej podstate nenachádzala. Súd preto považoval žalobu žalobcu za dôvodnú a vyhovel jej.

7. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj ako „C. s. p.“) a § 262 ods. 1 C. s. p., keď žalobca bol v konaní úspešný, preto mu priznal voči žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom dňa 20. augusta 2019 majúc za to, že v danom prípade sú splnené všetky dôvody na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b), e), f) a h) C. s. p., a s poukazom na ustanovenie § 389 ods. 1 C. s. p., navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetný rozsudok zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne aby konanie zastavil.

9. Žalovaný (ďalej aj ako „odvolateľ“) uviedol, že v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica bol rozhodnutím sp. zn. XT/X/XXXX zo 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. XTo/XX/XXXX zo dňa 18. októbra 2018 uznaný vinným z pokračujúceho prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona, v ktorom konaní bola uplatnená náhrada škody voči žalovanému. Z tohto dôvodu žalovaný namietal, že je daná prekážka litispendencie, t. j. prekážka skôr začatého konania. Aj napriek tomu, že odvolateľ túto skutočnosť namietal v konaní pred súdom prvej inštancie, podľa jeho názoru krajský súd neodôvodnil, prečo nie je litispendencia daná, hoci riadne odôvodnenie rozhodnutia je súčasťou práva na spravodlivý proces.

10. Odvolateľ ďalej uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie bol vydaný zjavne predčasne a zakladá sa na nesprávnom právnom posúdení nároku. Mal za to, že v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie sumy 230.667,37 Eur, nie je vôbec jasné, z čoho daná suma pozostáva, akým spôsobom k nej žalobca dospel a s čím sa vlastne súd stotožnil, ak túto sumu akceptoval ako dôvodnú. Okresný súd mal skúmať, či sú u žalovaného splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorými sú porušenie právnej povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody a zavinenie, čo však podľa vyjadrenia odvolateľa neurobil. Odvolateľ tvrdil, že krajský súd pri určení porušenia právnej povinnosti žalovaného ako správcu konkurznej podstaty vychádzal len z rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. XT/X/XXXX zo dňa 6. decembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn.

XTo/XX/XXXX zo dňa 18. októbra 2018, nevzal pritom na zreteľ ustanovenie § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., ktoré predpokladá povinnosť správcu vykonávať funkciu s odbornou starostlivosťou. Uvedená povinnosť však nie je explicitne vyjadrená vo forme normatívneho príkazu či zákazu a z tohto dôvodu sa odvolateľ domnieval, že neporušil žiadnu právnu povinnosť vyplývajúcu z predmetného zákona a ani mu uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie vznik škody odôvodnil tým, že majetok úpadcu sa v dôsledku konania žalovaného znížil, s ktorým názorom však nesúhlasil, nakoľko v danom prípade ešte k zníženiu majetku nedošlo. Suma vložená do spoločnosti CI HOLDING a. s., bola prihlásená ako pohľadávka do konkurzného konania, bola uznaná a teda sa považuje za zistenú. Správca časť majetku už speňažil a bol predpoklad, že dôjde k vráteniu majetku do konkurznej podstaty. Preto bolo zrejmé, že k vzniku škody ešte nedošlo, nakoľko konkurzné konanie na spoločnosť CI HOLDING a. s., nebolo skončené a nebolo zrejmé, v akej výške budú prihlásené pohľadávky uspokojené.

11. Záverom v odvolaní žalovaný poukázal na porušenie práva na spravodlivý súdny proces, pretože odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nezodpovedá ustanoveniu § 220 ods. 2 C. s. p., a právu účastníkov na ochranu a spravodlivé súdne konanie.

12. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

13. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (C. s. p.), účinného od 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

15. Konanie začaté do 30. júna 2016 na vecne, miestne, kauzálne a funkčne príslušnom súde podľa predpisov účinných do 30. júna 2016 dokončí súd, na ktorom sa konanie začalo (odsek 4 vyššie citovaného ustanovenia).

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“) ako súd funkčne príslušný na prejednanie predmetného odvolania podľa § 34 C. s. p., po zistení, že odvolanie podala strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 C. s. p.) včas (§362 ods. 1 veta prvá C. s. p.), proti rozsudku, proti ktorému zákon podanie tohto opravného prostriedku nevyklučuje (§355 ods. 1 C. s. p.), prejednal odvolanie v rozsahu a z dôvodov v ňom uvedených a bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

17. Predmetom sporu je žalobcom uplatnený nárok na náhradu škody spôsobenej žalovaným ako bývalým správcou konkurznej podstaty postupovať pri výkone svojej činnosti s odbornou starostlivosťou, v dôsledku ktorého konania vznikla škoda na majetku patriacom do konkurznej podstaty, nakoľko po schválení konečnej správy o speňažení majetku z podstaty zo dňa 10. júna 2010 uznesením č. k. 39K/7/2003 - Že - 561 a následnom zbavení výkonu funkcie správcu, žalovaný nepredložil žalobcovi doklady súvisiace s konkurzom a ani finančné prostriedky určené na uspokojenie veriteľov. V podanom odvolaní žalovaný ako prvé namietal, že súd prvej inštancie vôbec nezdôvodnil, prečo nie je prekážka litispencie daná. Mal za to, že s ohľadom na prekážku litispencie neboli splnené procesné podmienky konania.

18. Súd prvej inštancie v odôvodnení poukázal na to, že v zmysle § 193 C. s. p., je súd pri rozhodovaní v tejto veci viazaný právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 5T/7/2013 zo dňa 06. decembra 2017 o tom, že bol spáchaný trestný čin a spáchal ho žalovaný. Žalobca ako i ďalší poškodení správcovia boli v trestnom konaní s nárokom na náhradu škodu odkázaní na občianske súdne

konanie. Súd prvej inštancie preto posudzoval predpoklady vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka.

19. Podľa § 159 C. s. p., začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie. Ak na súde prebieha o tom istom spore iné konanie, súd zastaví konanie, ktoré sa začalo neskôr.

20. Podľa § 217 ods. 1 prvá veta citovaného právneho predpisu, pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia.

21. Prekážka prv začatého súdneho konania (litispendencia) vzniká (je daná), ak na ktoromkoľvek súde v Slovenskej republike je začaté konanie, ktoré má rovnakých účastníkov, rovnaký predmet konania a rovnaké skutkové okolnosti, od ktorých sa odvodzuje právo. Predmet konania je vymedzený petitom návrhu na začatie konania, základ uplatneného nároku je určený skutkovými okolnosťami, ktorými je petit zdôvodnený. Litispendencia je procesnou prekážkou konania, ktorú musí súd z úradnej povinnosti odstrániť, a to zastavením konania. Prekážku prv začatého konania môže zakladať aj uplatnený nárok na náhradu škody v adhéznom konaní, ak ten istý nárok bol následne uplatnený v občianskom právnom konaní. Podľa § 217 ods. 1 prvá veta C. s. p., pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že súd nemôže brať do úvahy skutočnosti, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia už netrvaly. A teda aj okamihom rozhodným pre posúdenie prekážky litispendencie nie je stav v čase zahájenia konania, ale stav v čase vydania rozhodnutia. Z obsahu spisu je nepochybné, že v čase rozhodovania veci súdom prvej inštancie prekážka prv začatého konania (adhézne konanie) už netrvala, pretože táto odpadla právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn.. v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. XTo/XX/XXXX, t. j. dňa 18. októbra 2018, pričom rozsudok v tomto konaní bol súdom prvej inštancie vyhlásený dňa 2. júla 2019. Vzhľadom na uvedené preto odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. a), b) C. s. p., spočívajúci v tvrdení, že uvedeným postupom vo veci bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a neboli splnené procesné podmienky, odvolací súd vyhodnotil za neopodstatnený.

22. Odvolateľ v odvolaní ďalej namietal predčasné vydanie rozsudku a nesprávnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a to s poukazom na nespĺnenie predpokladov zodpovednosti za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný mal za to, že neporušil žiadnu právnu povinnosť mu ustanovenú všeobecným záväzným právnym predpisom a ani povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať a spravovať cudzí majetok. Zároveň tvrdil, že nebolo možné hovoriť o vzniku škody, keďže k zníženiu majetku úpadcu nedošlo. Suma vložená do spoločnosti CI Holding a. s., vrátená nebola, ale bola zákonným spôsobom prihlásená ako pohľadávka do prebiehajúceho konkurzného konania úpadcu CI Holding a. s., bola uznaná a teda bola považovaná za zistenú. Podľa žalovaného o škode bude možné hovoriť až po tom, keď sa ukončí konkurzné konanie na spoločnosť CI Holding a. s., Bratislava a ustáli sa, ktorý veriteľ a v akom rozsahu bude, resp. nebude uspokojený.

23. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný nákupom zmenky z finančných prostriedkov úpadcu porušil právnu povinnosť uvedenú v § 8 ods. 2 ZKV. Správca o zámere vykonať takýto rizikový obchod neinformoval konkurzný súd a ani veriteľský výbor a investoval sumu 230.667,37 Eur. Súd ďalej uviedol, že podľa uznesenia o schválení konečnej správy mala byť v konkurznej podstate na rozdelenie suma 230.667,37 Eur, avšak táto sa tam nenachádzala. Príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody vyplývala z toho, že ku škode došlo práve v dôsledku neodborného nakladania s konkurznou podstatou zo strany žalovaného. Pokiaľ by žalovaný neuzavrel zmenkový obchod a neodkúpil opätovne novú zmenku vystaviteľa spoločnosti CI Holding a.s., za sumu 268.870,74 Eur, mohla byť použitá na pomerné uspokojenie veriteľov. Žalovaný žalobcovi neodovzdal doklady súvisiace s konkurzom a ani finančnú hotovosť, hoci mala byť v konkurznej podstate suma 230.667,37 Eur, ako to vyplývalo z uznesenia o schválení konečnej správy.

24. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

25. Podľa § 420 ods. 3 citovaného právneho predpisu, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

26. Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., o konkurze a vyrovnaní, správca je povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností, ktoré mu ukladá zákon alebo mu ich uloží súd.

27. Podľa § 8 ods. 5 veta posledná citovaného právneho predpisu, zbavením funkcie nezaniká správca zodpovednosť podľa odseku 2 za čas výkonu funkcie. Správca, ktorý bol zbavený funkcie, je povinný riadne informovať nového správcu a dať mu k dispozícii všetky doklady.

28. K predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu patrí a) porušenie právnej povinnosti, b) vznik škody a c) príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, pričom všetky tieto predpoklady musia byť splnené, aby súd mohol vysloviť záver ohľadom nároku na náhradu škody. Pre zistenie či žalovaný nesie zodpovednosť za škodu je rozhodujúce naplnenie objektívnych a subjektívnych predpokladov zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka. Žalovaný sa však s poukazom na § 421 ods. 3 Občianskeho zákonníka môže zbaviť zodpovednosti za škodu, ak preukáže, že škodu nezavinil.

29. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení nároku na náhradu škody za nedôvodnú. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že žalovaný bol rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. XT/X/XXXX v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. XTo/XX/XXXX uznaný vinným, že v bode 7 v dobe od 31. januára 2007 do 14. októbra 2009 bol ako správca konkurznej podstaty úpadcu Montáže PSV a.s., IČO: 31 562 183 povinný postupovať podľa § 8 ods. 2 zákona č. 328/1991 Zb., s odbornou starostlivosťou, neoprávnené investoval a bez súhlasu súdu vložil na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a.s. Bratislava finančné prostriedky v sume 268.870,74 Eur, ktoré mali slúžiť na pomerné uspokojenie veriteľov, pričom týmto neoprávneným investovaním finančných prostriedkov porušoval všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok a spôsobil škodu vo výške 268.870,74 Eur čím spáchal prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 238 Trestného zákona.

30. Podľa § 193 C. s. p., súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

31. Podľa § 238 Trestného zákona, kto z nedbanlivosti inému spôsobí značnú škodu tým, že poruší všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovenú povinnosť alebo povinnosť uloženú právoplatným rozhodnutím súdu opatrovať alebo spravovať cudzí majetok, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

32. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 269/2011 zo dňa 23. novembra 2011 vyslovil, že „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie súdu v občianskom súdnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu a o tom, kto ho spáchal.“

33. Vzhľadom na vyššie uvedené ako i na doplnenie správnosti odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej

inštalácie odvolací súd konštatuje, že v danom prípade možno hovoriť o zodpovednosti za škodu žalovaného v rozsahu vyplývajúcom z citovaného trestného rozsudku, nakoľko objektívnou stránkou trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku je aj porušenie povinnosti správcu konkurznej podstaty postupovať s odbornou starostlivosťou, a to konaním správcu, ktorý neoprávnené investoval finančné prostriedky úpadcu na účet nebankovej spoločnosti CI Holding a. s. Následkom takéhoto konania bol vznik škody, preto ak v trestnom konaní bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný sa dopustil trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku uvedeným konaním, potom záväznosť tohto rozhodnutia pre súdy v civilnom konaní podľa § 193 C. s. p., znamená aj záväznosť v otázke naplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty predmetného trestného činu, teda existencie protiprávneho konania žalovaného, vzniku škodlivého následku a príčinnej súvislosti medzi nimi. V ďalšom odvolací súd konštatuje, že s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie tak nemožno hovoriť o predčasnom závere o vzniku škody v danom rozsahu. Zároveň odvolací súd zhodne ako súd prvej inštalácie konštatuje, že predmetná zmenka bola vystavená s dátumom splatnosti 31. decembra 2009, avšak z dokazovania vyplynulo, že predmetná čiastka nebola spoločnosťou CI Holding a.s., do konkurznej podstaty vrátená.

34. Záverom odvolateľ namietal, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedalo ustanoveniu § 220 ods. 2 C. s. p., a právu účastníkov na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Uvedenú námietku odvolateľa považuje odvolací súd za nedôvodnú.

35. Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 C. s. p. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého prvoinštančného rozsudku dospel k záveru, že tento kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v označenom zákonom ustanovení spĺňa a zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, pretože z neho vyplýva, čoho sa žalobca svojou žalobou domáha a z akých dôvodov, aké je stanovisko (vyjadrenie) žalovaného k žalobe, aké relevantné dôkazy boli súdom vykonané a aké skutočnosti z nich súd zistil, aký skutkový stav bol súdom ustálený (zistený), aké právne normy na vec aplikoval, ako tieto normy vyložil, ako subsumoval zistený skutkový stav pod aplikovanú právnu normu, t. j. aké konkrétne subjektívne práva a povinnosti vyvodil pre strany prejednávaneho sporu a aké právne závery vyplývajú zo zistených subjektívnych práv a povinností procesných strán vo vzťahu k žalobou uplatnenému návrhu. Súd prvej inštalácie sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal s predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu. Rozsudok je podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom. Odvolací súd zdôrazňuje, že za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa - žalovaného. Iba samotná skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia.

36. Odvolací súd konštatuje, že konanie pred súdom prvej inštalácie nebolo postihnuté vadami namietanými žalovaným a zároveň krajský súd vec správne právne posúdil. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštalácie z 2. júla 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-178 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. augusta 2019, č. k. 27Cbi/1/2013-200 ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C.s.p., potvrdil.

37. Keďže odvolaniu súd nevyhovel, úspešnému žalobcovi by patril nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, odvolací súd mu však náhradu nepriznal, keďže si žiadne trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu akékoľvek trovy v odvolacom konaní vznikli.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej môže podať dovolanie strana, v neprospech ktorej bol rozsudok vydaný, v lehote dvoch mesiacov odo dňa jeho doručenia oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 C.s.p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) a b) C.s.p.).

Podľa § 420 C.s.p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 C.s.p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.